

Líbeznické člobrdo

Petr Stýblo

Jak praví jedna líbeznická pověst, na konci Líbeznic bydlela stará babička. Na tom by nebylo nic divného, jenomže v té době se skoro každý měsíc ztratilo nějaké dítě a hádejte kde? Přece v okolí domu téhle babičky.

Na začátku stařenku nikdo nepodezíral, ale po třetím případě zmizelé dívenky se policisté rozhodli zajít na konec Líbeznic za stařenkou, jestli si nevšimla něčeho neobvyklého. Stařenka řekla, že si ničeho nevšimla, ale když policisté odcházeli

z domu, tak slyšeli nějaké divné zvuky. Nakonec se ale shodli na tom, že to byly asi nějaké kočky, nebo jiná zvířata. Když ale zmizely další děti, nikde nebyly žádné stopy a všichni zmizelí byli naposledy viděni nedaleko domu staré paní, vydali se policisté opět za stařenkou. Rovnou se jí zeptali, jestli by se mohli podívat do sklepa. Stařenka se rozbředla a tiše se přiznala: „Byla jsem to já.“ Strážníci neváhali ani sekundu a vtrhli do sklepa.

To, co viděli, opravdu nečekali - pět dětí sedících u stolu a hrajících Člověče, nezlob se. Říkáte si proč? Stařenka vysvětlila, že se přihlásila na mistrovství Česka v člobrdu a neměla s kým trénovat.

Naštěstí vše dopadlo nakonec dobře, děti se vrátily v pořádku domů a babička vyhrála mistrovství.